

นั อ ม ใจ ไว้ ใน พุ ท ธ อ ง ค์

เราได้เป็นพระราชสมบุรณ์ด้วยรัตนะ ๗ ประการ
เป็นใหญ่ในแว่นแคว้น ยินดียิ่งในกรรมของตน นี่เป็นผลแห่ง
การบูชาด้วยดอกไม้ ในกัปที่ ๙๑ แต่กัปนี้ เราไปรดดอกไม้ใด
ด้วยกรรมนั้นเราไม่รู้จักทุกคติเลย นี่เป็นผลแห่งพุทธบูชา ในกัปที่
๘๐ เราได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ มียศอนันต์ สมบุรณ์ด้วย
แก้ว ๗ ประการ เป็นใหญ่ในทวีปทั้ง ๔ ก็ด้วยอานุภาพแห่ง
พุทธบูชา นั้น

๑๓๓

หนทางแห่งการสร้างบารมี เป็นเส้นทางที่ยาวไกลและจะต้องอาศัยความเพียรเป็นผู้ไม่ประมาท จึงจะสามารถสร้างบารมีและขยันย่อหนทางในสังสารวัฏให้สั้นเข้ามาได้ ถ้าหากเป็นผู้ที่ประมาทในชีวิตแล้ว ก็ยิ่งจะทำให้เวลาของการเวียนว่ายตายเกิดนั้นยืดยาวออกไปเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด พระบรมศาสดาจึงตรัสว่า สังสารวัฏของผู้ที่ประมาทอยู่นั้น ยาวไกลเหลือเกิน การที่เราจะเป็นผู้ไม่ประมาทอย่างสมบูรณ์ได้นั้น ก็ต้องหมั่นนำใจของเราให้กลับเข้ามาอยู่ในแหล่งแห่งสติและแหล่งของปัญญา ต้องหมั่นทำใจหยุดใจนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ได้ตลอดเวลา สติและปัญญาของเราจะได้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์

มีวาระแห่งภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน สกจิตตนิยเถราปทาน ความว่า

“เราได้เป็นพระราชาสมบูรณ์ด้วยรัตนะ ๗ ประการ เป็นใหญ่ในแว่นแคว้น ยินดียิ่งในกรรมของตน นี่เป็นผลแห่งการบูชาด้วยดอกไม้ ในกัปที่ ๙๑ แต่กัปนี้ เราโปรยดอกไม้ไต่ ด้วยกรรมนั้นเราไม่รู้จักทุกคติเลย นี่เป็นผลแห่งพุทธบูชา ในกัปที่ ๔๐ เราได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ มียศอนันต์ สมบูรณ์ด้วยแก้ว ๗ ประการ เป็นใหญ่ในทวีปทั้ง ๔ ก็ด้วยอานุภาพแห่งพุทธบูชา”

๑๓๔

การเจริญพุทธานุสติ มีพระพุทธรูปเป็นอารมณ์ หมายความว่า มีใจจดจ่ออยู่กับพระพุทธรูป ทุกวันทุกคืน ทั้งหลับ ตื่น ยืน เดิน นั่งนอน ระลึกรู้ถึงพระองค์ท่านอยู่ที่กลางกาย อยู่ตลอดเวลา อย่างนี้ได้ชื่อว่า มีพุทธานุสติอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นสิ่งที่ทรงคุณค่าที่สุดสำหรับผู้ที่เกิดมาเป็นคนสร้างบารมี จะทำให้เราได้บุญใหญ่ เราเป็นพุทธศาสนิกชนจึงควรหมั่นระลึกถึงพระองค์ท่านเอาไว้ให้ดี

ถ้อยคำที่หลวงพ่อกล่าวข้างต้นนั้น เป็นคำรำพึงของ พระอรหันตเถระเจ้าองค์หนึ่งในสมัยพุทธกาล ที่ท่านเคยสร้าง บารมีเอาไว้ และได้รับอานิสงส์ที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก จึงได้ เปล่งอุทานออกมา หลวงพ่ออยากจะทำเรื่องราวเหล่านั้น มาเปิดเผยให้ทุกท่านได้รับทราบ เราจะได้เกิดความเชื่อมั่นว่า บุญเล็กบุญน้อย ที่เราตั้งใจสั่งสมเอาไว้ในพระศาสนา โดยมี พระพุทธรูปอยู่ในใจ ย่อมเป็นทางมาแห่งผลานิสงส์อันยิ่งใหญ่ ไพศาลอย่างไม่มีประมาณทีเดียว

*ชีวประวัติการสร้างบารมีของพระเถระนามว่า สกจิตต-
นียเถระเจ้า ภพชาติในอดีต ท่านก็ได้บำเพ็ญบุญ สร้างบุญพอ

น้อมใจไว้ในพุทธองค์

๑๓๕

สมควรในแต่ละชาติ แต่ก็ไม่มีบุญใหญ่ๆ ให้ได้สร้าง เพราะบางชาติที่เกิดมาก็ไม่ได้พบเนื้อนาบุญ บางชาติก็มีตกต่ำไปอยู่ในอบายภูมิ ชีวิตขึ้นๆ ลงๆ อย่างนี้หลายภพหลายชาติ เพราะประมาทและไม่มีโอกาสได้พบเจอเนื้อนาบุญ

กลับมาเกิดอีกครั้งหนึ่ง ก็เกิดมาในยุคของพระวิปัสสิ-
สัมมาสัมพุทธเจ้า ยุคนั้นก็เป็นยุคที่ธรรมะสว่างไสวไปทั่วชมพูทวีป
สรรพสัตว์ทั้งหลายผู้มีบุญเต็มเปี่ยม พอได้ฟังธรรมของพระ-
สัมมาสัมพุทธเจ้า ต่างก็ได้รับรสพระธรรม ตามสมควรแก่บุญ
บารมีของตนเอง ผู้ที่มีบุญเต็มเปี่ยมแล้วก็เป็นพระอรหันต์
บารมีรองๆ ลงไปก็เป็นพระอนาคามี พระสกิทาคามี พระโสดา-
บัน โคตรภูบุคคลลดหลั่นลงไปตามลำดับ บางท่านก็ไม่ได้
คุณวิเศษอะไรเลย แต่ว่าเป็นกัลยาณชน เมื่อฟังธรรมจาก
พระพุทธองค์แล้ว ก็เกิดความรู้สึกลึกซึ้งในเนื้อความแห่งธรรม
ผู้ที่เป็นมิฉชาติภูติ ก็กลับมาเป็นสัมมาทิฐิ รู้คุณค่าของบุญ
และตั้งแต่นั้นมา ก็ได้สั่งสมบุญกับพระศาสนาอย่างเต็มที่
เต็มกำลัง

ในยุคนั้น พระเถระได้บังเกิดในช่วงที่พระตถาคตสิ้น
พระชนม์ชีพไปแล้ว เหลือเพียงคำสอนที่เหลืออยู่ไว้ให้เหล่านุชน
รุ่นหลังได้ศึกษา พอท่านเติบโตขึ้น ก็มีโอกาสดูคำสอนของ

๑๓๖

พระผู้มีพระภาคเจ้า ทำให้เกิดความซาบซึ้งในเนื้อความแห่งพระธรรมนั้น บังเกิดความเสียใจว่า น่าเสียดายยิ่งนักที่เรายังไม่ทันได้เข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ก็เสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว นี่เพียงแค่ว่าเราได้ศึกษาคำสอนของพระองค์ท่านก็ยิ่งทำให้เราเกิดดวงปัญญาแจ่มแจ้ง รู้แจ้งเห็นจริงในชีวิตได้ หากเราได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์ ได้ฟังธรรมแล้วไซ้ เราคงมีโอกาสดำรงบรรลุมรรค ดังเช่นผู้อื่นบ้าง

ก็คิดอย่างนี้ทุกๆ วันทีเดียว แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร มีอยู่วันหนึ่ง เกิดความคิดขึ้นมาว่า เราควรที่จะดำเนินตามรอยบาทพระพุทธรองค์ หมั่นบำเพ็ญเพียรให้สม่ำเสมอ หากเราทำได้อย่างนี้อาจจะได้บรรลุมรรคดังเช่นพระอริยเจ้าทั้งหลาย แม้ปรารถนาที่จะออกบวชในพระศาสนา แต่ก็ลังเล ตัดสินใจไม่ได้ ท่านคิดว่าอุปนิสัยเรานั้น ไม่เหมาะสมอย่างยิ่งที่จะมาอยู่ในท่ามกลางพระนคร ซึ่งมีผู้คนพลุกพล่าน หากเราบวชในพระศาสนาเพียงพรรษาแรกแล้วออกไปอยู่เพียงลำพัง พระอุปัชฌาย์ก็คงไม่อนุญาต เอาเถิด เราจะบวชเป็นฤาษีก็แล้วกัน

ท่านได้ออกบวชเป็นฤาษี เดินทางเข้าไปหิมวันตประเทศ มุ่งแสวงหาที่วิเวกนารีนรมย์ จนมาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นป่ารกชัฏ เป็นป่าทึบ เต็มไปด้วยสัตว์ร้ายเช่น สีสหะ เสือโคร่ง

น้อมใจไว้ในพุทธองค์

๑๓๖

ยักษ์ ผีเสื้อน้ำ ช้างดุ ม้าดุ ครุฑ และงู ได้ยินแต่เสียงลัทธิปา
มากไปด้วยเสียงแห่งหมุ่นก ทั้งนึกดูเหว่า นกการเวก ส่งเสียง
ไพเราะกลบไปทั้งป่า ในบรรยากาศอย่างนี้ ฤๅษีกลับรู้สึก
เย็นกายเย็นใจเกิดความสงบใจอย่างประหลาด จึงตัดสินใจว่า
จะอยู่อาศัยในที่นี้ เพื่อทำความเพียร

พอหาที่พักได้แล้วก็สร้างอาศรม ทำที่มุงบัง แม้จะบวช
เป็นพระฤๅษีแล้วก็ตาม แต่ในใจของท่านนั้น ก็ยังเคารพ
เลื่อมใสต่อพระศาสดา คิดว่า การที่เรามาอยู่อย่างนี้ ก็เพื่อดำเนิน
รอยตามพระพุทธองค์ เราควรที่จะมีใจส่งไปในพระองค์ท่าน
ทุกๆ วัน ทุกๆ ค่ำ หากเรามีท่านเป็นอารมณ์แล้ว จะทำให้เรา
อยู่อย่างไม่วาดสะดุ้งตกใจกลัวต่อภัยต่างๆ จึงได้ก่อเจดีย์ทราย
ไว้ที่ซอกเขาแห่งหนึ่ง เพื่อเป็นสัญลักษณ์แทนพระบรมศาสดา

แล้วทุกๆ วัน ดาบสนั่นจะนำดอกไม้มาสักการะพระเจดีย์-
ทรายนั้นโดยรำลึกถึงพระผู้มีพระภาคเจ้าทำความรู้สึกประหนึ่งว่า
ได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์ของพระพุทธองค์ บูชาด้วยดอกไม้
ป่านานาพันธุ์ เคารพบูชาพระเจดีย์ทรายนั้นราวกับพระพุทธองค์
ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่ คอยดูแล ปัดกวาดเอาใจใส่พระเจดีย์
เหมือนดูแลเอาใจใส่พระบรมสารีริกธาตุทีเดียว ท่านนมัสการ
อยู่อย่างนี้จนตลอดชีวิต

๑๓๘

ขณะที่จะละจากโลก ในใจท่านนั้นก็มิภาพพระพุทเจ้า อยู่ภายในด้วยความเคารพเลื่อมใส ที่ไม่คลอนแคลน ด้วย อานุภาพแห่งบุญกรรมนั้น ท่านจึงท่องเที่ยวไปในเทวโลกและ มนุษย์ทั้งหลาย เมื่อเกิดเป็นเทวดาเสวยสวรรค์สมบัติ ก็ได้ ทิพยสมบัติที่ละเอียดประณีตล่วงเทวาททั้งหลาย เมื่อเกิดเป็น มนุษย์ก็ได้มหาสมบัติที่มากมายเกินมนุษย์ทั้งปวง ได้บังเกิด เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ที่สมบูรณ์ด้วยจักรพรรดิสมบัติอันเลิศ นับภพนับชาติไม่ถ้วนทีเดียว

ในพุทธปรุบาทกาลนี้ท่านได้มาบังเกิดในตระกูลเศรษฐี ด้วยอานุภาพบุญเก่า ทำให้สมบูรณ์ด้วยทรัพย์สมบัติ เพียบพร้อม ด้วยศรัทธาในพระศาสนา จึงออกบวช บวชได้ไม่นานท่านก็ได้ บรรลุลหรรณเป็นพระอรหันต์ผู้ทรงอภิญญา ท่านระลึกชาติไปดู บุญกรรมของตน พอเห็นแล้วก็เกิดปีติโสมนัสจึงเปล่งอุทานว่า

“ผลแห่งบุญที่เกิดขึ้น เพราะมีพระพุทเจ้าเป็นอารมณ์นี้ นำอัครรรย์เหลือเกิน เพียงเราก่อเจตีย์ทรายโปรยดอกไม้ต่างๆ กราบไหว้พระสถูป ดุจถวายบังคมพระลัมมาลัมพุทเจ้า เพียงแค่นี้เราก็ได้เป็นพระราชสมบุรณ์ด้วยรัตนะ ๗ ประการ เป็นใหญ่ในแคว้นแคว้น นี่เป็นผลแห่งการบูชาด้วยดอกไม้ ในกับที่ ๙๑ แต่กับนี้ เราโปรยดอกไม้ใด ด้วยกรรมนั้นเราไม่รู้จักทุกคติเลย

๑๓๕

นี้เป็นผลแห่งพุทธบูชา ในกับที่ ๘๐ เราได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ
มียศยิ่งใหญ่ เป็นใหญ่ในทวีปทั้ง ๔ ภาพชาตินี้ เราถึงที่สุดแล้ว
เราสมบูรณ์ด้วยคุณวิเศษทั้งหลาย คือ ปฏิสัมภทา ๔ วิโมกข์ ๘
และอภิญา ๖”

เราจะเห็นว่า การน้อมใจไปในพระพุทธเจ้า แล้วกระทำการ
บูชาอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นทางมาแห่งมหากุศลทีเดียว
เป็นทางมาแห่งความสุขและมหาสมบัติทั้งหลาย ดังนั้นจึงไม่ใช่
เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เลย การที่เราส่งใจไปในพระพุทธเจ้าบ่อยๆ
สม่ำเสมอ จึงเป็นสิ่งที่สมควรทำอย่างยิ่ง และต้องทำให้เป็น
ปกตินิสัย เราจะได้รับอานิสงส์ใหญ่กระทั่งได้บรรลุมรรคผล
นิพพาน วิธีการทำอย่างง่ายๆ ก็คือ ต้องหมั่นนึกถึงองค์พระบ่อยๆ
จะเป็นพระปฏิมากรองค์ใดองค์หนึ่งก็ได้ นึกน้อมให้ท่านมาสิง
สถิตอยู่ในกลางกาย แต่ดีที่สุดให้เป็นพระแก้วใสใจจะได้บริสุทธิ์
ได้เร็ว ให้เห็นท่านชัดใสแจ่มอยู่ในกลางกาย ทำได้แบบนี้ จึง
ได้ชื่อว่า เคารพเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า มีพระพุทธเจ้าเป็น
อารมณ์อย่างแท้จริง ให้หมั่นทำกันให้ได้อย่างนี้

